

Waar werd oprechter Trouw...

door AXEL BRAEMER

Huiselijk spel in

een bedrijf

Personen: hij — zij.

Achtermiddag in een huis van deftigen burgerstand. Hij zit achter een krant gedoken, zij zit óók achter een krant gedoken. Er heerscht een huiselijk stilzwijgen, maar nu en dan gaan er blikken over de kranten heen. Eindelijk waagt hij het woord:

Hij: Eh... hm... Emilie, ik wou je eens wat vragen.

Zij: Of ik een nieuw hoedje wou hebben?

Hij: Nee, dat hoef ik niet eens te vragen. Emilie, 't is iets ernstigs, — eh... iets delicaats... Ben je me ontrouw?

Zij (licht verbaasd): Ontrouw? Hoe kom je op zoo'n vraag?

Hij: Ja, zie je, Emilie, ik vond een pas begonnen brief in je schrijfmap... hm... ik vond 'm toevallig, heelemaal toevallig... hij stak er een eind uit... en die bracht me een beetje in twijfel over je opvattingen van trouw en echtelijke saamhorigheid... van wat past en niet past voor een vrouw

uit de betere kringen, die met eere echtgenoot en moeder wil zijn...

Zij: Je durft nogal wat te zeggen!

Hij: Dat moet wel in sommige omstandigheden. Die brief, waar toevallig mijn oog op viel, was, zooals ik zei, pas begonnen. Maar dat begin zei me al genoeg. Er stond namelijk zooiets als: Mijn eigen lieve, zoete, beminde Theodoor! Aangezien ik niet de groote, misschien twijfelachtige eer heb, die... eh... Theodoor te kennen, mag ik wel eenige opheldering vragen.

Zij: O Tobias! Hoe kun je toch zóó over me denken! Dat was een brief, dien ik bezig was te schrijven aan mijn... petekind, mijn kleine neefje in Malmö. Ik hou erg veel van 'm, 't is een vreeselijk aardig kereltje en hij is dol op mij ook. Maar je kunt toch niet jaloersch zijn op een kleinen jongen. Hij is notabene acht jaar! Maar jij denkt natuurlijk dadelijk leelijke dingen van me!

Hij (zichtbaar verlegen): Ja... eh, hm, Milie... Ik meende het natuurlijk zoo kwaad niet, maar je kunt je zelf wel voorstellen, wat ik denken moest toen ik

zoo'n brief zag. Zoo, dus je hebt in Malmö een neefje van acht jaar! Daar heb je me nooit iets van verteld!

Zij: Ja... dat is eigenlijk ook wel toevallig.

Hij (nadenkend): Hoogst toevallig. (Pijnlijk stilzwijgen).

Zij (als in gedachten): Maar dat is waar ook... ik heb ook nog een appeltje met jou teschillen. Mag ik je eens vragen, wie is Helene?

Hij (overrompeld): Helene! Dat — dat — hm... dat is... mijn... waarom vraag je dat?

Zij: Ik vond laatst een kaart van een van je vrienden... heelemaal toevallig, in je portefeuille, — en die

deed de groeten aan Helene, en hij vroeg of ze nog zong.

Hij (opgewekt):

O ja! Zie je,

Helene, dat is... eh... een kanarievogel, die heb ik op 't kantoor. Zingen dat 't beest kan! 't Is een echte Saksische. En een mooi diertje! We noemden 'm altijd „de schoone Helene.”

Zij: Daar heb je me nooit iets van verteld!

Hij: Ja... dat is eigenlijk ook wel toevallig.

Zij (nadenkend): Hoogst toevallig.

Hij (terzijde): Nou mag ik er morgen wel over denken, dat ik zoo'n piepvogel koop. (luide): Ja, zoo ongeveer als bij jou die... eh... Zweedsche neef van acht jaar. Hahaha! Maar zullen we nu de geheimen maar laten rusten? De voornaamste zijn nu wel opgehelderd. Ik wou nog even naar Excelsior.

Zij: Prachtig Toby! Ik ga me direct verkleeden, dan ga ik mee. Heusch, in tien minuten klaar.

Hij (terzijde): Dus dat wordt vanavond, als zij nu meegaat. (Op dit oogenblik hoort men tegelijk de huisbelen de telefoon). (luide): Een mensch heeft ook geen oogenblik rust met dat duivelstuig. Nu zaten we net even zoo gezellig. Als Edison hooren kon, wenschte hij vast dat ie doof was, — of hij wenschte zijn eigen spektakelmachines naar de Mookerhei. Maar zelf heeft ie wel gezorgd dat ie stokdoof was. Neem jij even de telefoon, dan kan ik de kat uit de boom kijken. Maar pas op, — als 't iemand is die verkoopen wil, dan hang je de haak op, — en als 't iemand is die wil koopen, pas dan op dat hij den haak niet ophangt.

(Er wordt weer gebeld).

Ja ja, we komen al.

(Zij verlaten het vertrek door verschillende deuren. Enkele oogenblikken later komen ze tegelijk weer binnen. Hij heeft een groote doos en een bouquet rozen in de hand).

Zij: Wat was er aan de deur?

Hij (sarcastisch): Dat was een jongen met deze doos bonbons en hier die rozen, — voor jou — eh... van je neefje, — in Malmö — oud acht jaar!

Zij (nog meer sarcastisch): O ja. En dat was je kanarievogel, die belde op om te vragen, of je al naar Excelsior was!

DOEK

DE KAMPIOENEN-MANIE. Bij het leger van kampioenen in borden wasschen, eieren eten, hardloopen voor kellners, toffee's kauwen e.d. behoort ook de Engelschman Davis, die kampioen-ploeger is van Middlesex. Hij draagt dezen eervollen titel reeds tien jaar.